ל) וויש גורסי׳ מערבית], (3

() (7 יח ד׳

ו) בר"ן נוסף: ומשהו,

הגהות הב"ח (ה) גם' אמר רבה וכן

לשבת: (ב) שם גופא אמר רבה: (ג) רש"י ד"ה אמר רבא וכו' דה"ל כאילו כל הדופן: (ד) ד"ה וכן לשבת וכו' ומוליא הימנה יותר מבארבע כמו בסמוך ד"ה מאי לאו (כ) ד"ה מאי לאו (ו) תום' ד"ה עושה וכו' לו) ימום לי טעוקים זכו בפחות מג' סמוך לדופן כל"ל ותיבת ליה נמחק: יה שלא יהא וכו׳ דבעי (ז) ד"ה שלא יהא במחינות צלתו מרובה מחמתו כסכך הס"ל:

גליון הש"ם

מ"ו: שם שתיק רב. כעיו זה בילה דף ו ע"ח ודף לו ע"ב ב"ק דף יח ע"ח ב"מ :דף סט ע״ב

הגהות הגר"א

מפיו. ולא נמלא בכ"י ולאו מפיו. ולא נמלא בכ"י ולאו דמריה :[ו"ט

רבינו חננאל

ייעמידנו כנגד ראש תור. כלומר בראש הזויות ממוי וה וזה. כדגרסינז בתחלת ההווה. כו גוסינן בתחירת המוכר את הבית בענין מצר לו מצר אחד ארוך ומצר אחד קצר, אמר רב לא קנה אלא כנגד אותו הקצר, א"ל רב כהנא . ורב אסי לרב ויקנה כנגד ראש תור, שתיק רב. וזו ראיה למה שאמרנו. ואסיק׳ ומעמידו כנגד היוצא, שהוא כנגד קצה הדופן היוצא, להראות כי הוא פתח הסוכה. סוכה

ויעמידנו כנגד ראש חור. (ראש שורה) במקלוע א לפונית ד מערבית באלכסון או מזרחית דרומית כשהמחילות מערבית לפונית דנראה נוטה לב' מחילות ומיחזי כארבע מחיצות. ראש תור הוא תלם מענה של סוף שדה שהתלמים כלים והולכין

באלכסון זה ארוך מזה מעט: טפח שוחק. מודדיו בד' אלבעות שאינם נוגעות זו בזו דהוי טפח ומשהו: ומעמידו בפחות מג'ם. סמוך לאחת הדפנות ופחות מג' כלבוד והויא ליה כמחילה של ד' טפחים ומשך סוכה שבעה נמצא רובו של דופו עשוי: כמבוי. המפולשם ששתי הדפנות זו כנגד זו: כשרה. דהא נמי קרי כהלכתן: לכל רוח שירלה. שהרי יש כאן ארבעה יולאין ולאיזה יוצא שירצה יעשנו: עושה פסד). דופן גמור של ד׳ טפחיםו ומעמידו בפחות מג' סמוך לדופן אלל מקלוע. פס ארבעה דכי אמרינן לבוד איכא ז' טפחים ארוך כדי סוכה שלמות שתי דפנות. : קטנה כהלכתן כמין גאם דאין נראות מפולשות כי החי: אמר רבא ואינה נתרת אלא בלורת הפתח. בעירובין (דף יא:) אמר היכי דמי לורת הפתח קנה מכאן וקנה מכאן וקנה על גביהן. והכא קאמר רבא דטפח ששנינו בברייתה שמתיר בדופן שלישית אינו מתיר אלא אם כן עשאו לאותו טפח לורת הפתח על פני כל הדופן כולו. כילד קנה של חלי טפח אלל היולא וקנה של חלי טפח במקלוע שכנגדו וקנה על גביהם ס מזה לזה ש הוה ליה כאילו כל הדופן סתום דפתח שיש לו לורת פתח סתימה מעלייתא היא בפרק קמא דעירובין ודף ב:) וזהו טפח שאמרו חכמים: ונתרת נמי בלורת הפתח. משמע דטפח ששנינו היינו כדפריש רבי סימון לעיל עושה סתימה טפח אלל היולא ואתא רבא למימר דאם עשה לורת הפתח על פני כל הדופן בשני קנים כל שהוא וקנה על גביהם קאי ליה במקום טפח ומכשר ליה כוותיה דאו האי או האי מכשר: ולריכא נמי לורת הפתח. משמע דתרוייהו בעינן טפח אצל היוצא וקנה בזוית שכנגדו וקנה שעל גביהם קאי מטפח זה לקנה של זוית: דקעביד טפח שוחק. אלל היולא כדרבי סימון: לא

ויעבוידנו בנגד ראש תור. אע"ג דאכיולא כזה אמר פ' קמא גיסא ומבטל ליה גבי והרחב מעשר אמות וגבי עור העסלא הכא דטפח מחיצה דאורייתא והלכתא גמירי לה לא אתי אוירא ומבטל לה: ויעמידנו ∘כנגד ראש תור ∘שתיק רב איתמר נמי אמר שמואל משמיה דלוי מעמידו כנגד היוצא וכן מורין בי מדרשא מעמידו כנגד

היוצא רבי סימון ואיתימא רבי יהושע בן לוי אמר "עושה לו מפח שוחק ומעמידו בפחות משלשה מפחים סמוך לדופן וכל פחות משלשה סמוך לדופן כלבוד דמי אמר רב יהודה סוכה העשויה כמבוי כשרה ואותו מפח מעמידו לכל רוח שירצה רבי סימון ואיתימא ר' יהושע בן לוי אמר יעושה לו פם ארבעה ומשהו ומעמידו בפחות משלשה סמוך לדופן וכל פחות משלשה סמוך לדופן כלבוד דמי ומאי שנא התם דקאמרת סגיא מפח שוחק ומאי שנא הכא דקאמרת בעיא פם ארבעה התם דאיכא שתי דפנות כהלכתן סגי ליה במפח שוחק הכא דליכא שתי דפנות אי איכא פס ארבעה אין אי לא לא אמר רבא ואינה נתרת אלא בצורת הפתח איכא דאמרי אמר רבא ונתרת נמי בצורת הפתח איכא דאמרי אמר רבא יוצריכא גמי צורת הפתח רב אשי אשכחיה לרב כהנא דקא עביד מפח ואו שוחק וקא עביד צורת הפתח א"ל לא סבר מר להא דרבא דאמר רבא ונתרת נמי בצורת

הפתח א"ל אנא כאידך לישנא דרבא סבירא

לי דאמר רבא וצריכא גמי צורת הפתח:

שתים כהלכתן כו': אמר (6) רבא יוכן לשבת

מגו דהויא דופן לענין סוכה הויא דופן

לענין שבת איתיביה אביי ומי אמרינן מגו

והתניא דופן סוכה כדופן שבת ובלבד שלא

יהא בין קנה לחברו שלשה מפחים ויתירה

שבת על סוכה שהשבת אינה נתרת אלא

בעומד מרובה על הפרוץ ימה שאין כן

בסוכה מאי לאו יתירה שבת דסוכה אסוכה

דבעינן מחילות הניכרות: שלא יהא בין קנה לחברו שלשה מפחים. אין זה כר' יאשיה דבסמוך דבעי מחילות (ו) כסכך ללתו מרובה מחמתו:

דעירובין (דף י:) אתי אוירא דהאי גיסא ודהאי

עושה לו מפח שוחק. קנה

לדופן לא יועיל ליחשב כטפח מחמת

לבוד דהא לכך בעי טפח שוחק כדי

שיהא דופן זה רחב ארבעה טפחים

כדפירש בקונטרס כדי שיהא רוב

דופו דשיעורו בשבעה טפחים ומשהו

ועוד דקנה מבטל ליה אוירא:

ואינה ניתרת אלא בצורת פתח.

הדופן כולו כילד קנה של חלי טפח

שכנגדו וקנה על גביהם דהוה ליה

כאילו כל הדופן סתום דאע"ג דבפ׳

קמא דעירובין (ד׳ יא:) לא יהבינן

שיעורה לקנה של לורת פתח אלה

אפילו קנה משהו מכאן וקנה משהו

מכאן וקנה על גביהם אלא שתהא

בריאה כדי לעמוד בה דלת ואפילו

דלת של קשין גבי סוכה החמירו

פירוש אלא אם כן עשאו

בפחות מג' סמוך (ו) (ליה)

שהשבת אינה ניתרת אלא בעומר מרובה על הפרוץ. משמע הא כפרוץ אסור והוי מצי לאקשויי מהכא לרב פפא דאמר פ"ק דעירובין (ד' טו:) פרוך כעומד מותר ובלאו הכי איתותב התם אף על גב דהלכתא כוותיה כדאמרינן התם משום דדייקינן מתניתין כוותיה כדאמר התם ואי גרסינן הכא שהשבת אינה ניתרת בפרוץ מרובה על העומד אתי שפיר:

סיכר

ולא אמרינן מגו לא יתירה שבת דעלמא על שבת דסוכה אי הכי ליתני נמי יתירה סוכה דעלמא אסוכה דשבת דאילו סוכה דעלמא בעיא מפח שוחק ואילו סוכה דשבת לא בעיא מפח שוחק וסגי בלחי דהא את הוא דאמרת סיכך על גבי מבוי שיש לו לחי כשר ההוא לא אצטריכא ליה השתא מקילתא לחמירתא אמרינן מחמירתא לקילתא לא כל שכן גופא אמר 🐵 רבא

סיכך סבר לה מר ונתרת נמי. או האי או האי: **וכן לשבח.** אע״פ שלריך לשבת שלש מחיצות ליעשות רשות היחיד שבת של סוכות מותר לסמוך על מחיצות הסוכה אם עשה ברה״ר סמוך לפתחו סוכה דאין בה אלא שתים כהלכתן ושלישית אפילו טפח מכניס ומוליא הימנה לביתו יי). ואט״ג דבשאר שבחות לא מישתרי אי נמי בשאר מחילות שאינן של סוכה לא מישתרו בהכי לשבת דסוכה שריא דמיגו דההוא טפח אגמריה רחמנא למשה במחילות סוכה דליהוי ליה דופן שלימה לסוכה הוי דופן נמי בשבת דסוכה לענין שבת: דופן סוכה כדופן שבת. כל לידי דפנות שהתירו חכמים לשבת כגון מחיצה של שחי בלא ערב כדאמר בעירובין (ד' מז:) מקיפין בקנים ובלבד שלא יהא בין קנה לחבירו שלשה טפחים ואע"פ שרחב קנה אינו אלא מלא אצבע ויש בין קנה לקנה שלשה טפחים חסר משהו ואיכא פרוץ מרובה על העומד שפיר דמי דאמרינן לבוד והוה ליה כולו עומד או של ערב בלא שתי כדתנן התם (שם) מקיפין שלשה חבלים הוי היקף נמי לדופן סוכה ובלבד שיהא זהיר שלא יהא בין קנה לחבירו שלשה טפחים כשהוא מתיף כי היכי דאמר לענין שבת דאם כן נפיק ליה מתורת לבוד ודווקא במקומות הרבה דהוי ליה פרוץ מרובה על העומד אבל מקום אחד או שני מקומות הוו להו כפתחים: שהשבת אינה נחרם. אם יש בה פתחים הרבה שאין בהם לורת הפתח ורבים על העומד ומבטלי ליה לעומד: **מה שאין דן בסורה. ד**סגי ליה בשמים כהלכתן ושלישית אפילו טפח ואפילו היו לה פתחים בשתי הדפנות אחד או שנים דכי מלטרפת להו בהדי שתים הפרולות הוה ליה פרוץ מרובה שריא: מאי לאו. אפילו בשבת שבתוך החג קאמר דלא מישתריא לטלטולי והכי קאמר יתירה הלכות טלטול שבת דסוכה אהלכות הכשר סוכה לאכול ולישן ולנאת ידי חובת סוכה דלענין מיפק ידי חובתו נפיק ובלבד שלא יטלטל בה אלא (©) ארבעה ולא יכניס מחוכה לבית: לא. הכי קאמר יחירה הלכות טלטול שבת דעלמא אהלכות טלטול שבת דסוכה ששבת דעלמא אינה נתרת אלא בעומד מרובה דליכא למימר בה מיגו ושבת דסוכה נתרת משום מיגו: ואי שבת דעלמא קאמר אבל שבת דסוכה והלכות הכשר סוכה שוין משום מיגו ליתני נמי יתירה הלכות הכשר סוכה דעלמא דחול אהלכות הכשר סוכה דשבת: ואינו סוכה דשבת. אם עשויה כמבוי שתי דפנותיה זו כנגד זו סגי לה בלחי זקוף אלל היולא אע"ג דאין רחבו טפח דמיגו דהוי דופן לשבת הוי נמי דופן לסוכה דהא מר משום דאית ליה מיגו אמר הכי לדידך דאמרת לחי משום מחילה והזורק למבוי מפולש שיש לו לחי חייב אלמא מדאורייתא מחיצה היא ומסוכו לרשות היחיד נהי דמדרבנן אסור מדאורייתא מיהא מותר דהא מר משום דאית ליה מיגו אמר הכי: **סיכך על גבי מבוי מפולש שיש לו לחי כשרה**. בשבת ולא בחול דמיגו דהוי דופן לשבת למהוי רשות היחיד הוי דופן לענין סוכה: ההוא לא אינטריך ליה. לאשמעינן דיתירה סוכה דעלמא אסוכה דשבת משום דמרישא שמעינן ליה: דהשחא מקילחא לחמירסא אמר מיגו. מיגו דהוי דופן לסוכה דקילא הוי דופן לשבת דחמירא: מחמירתא לקילחא מיבעיא. דמבוי שיש לו לחי זקוף דכשר לסוכה בשבת:

א"ח סי' תרל סעיף ב: בזר ב מיי' שם הלכה ג נוש"ע שם סעיף ג: מז ג מיי שם הלכה ב טוש"ע שם וסעיף ב: מח ד מיי שם הלכה י :טור שם מש ה מייי שם הלכה יב טור ש"ע שם קעיף

רבינו חננאל (המשך) העשויה כמבוי מפולש, רב יהודה אמר אותו הטפח מעמידו לכל רוח שירצה. לאותו טפח לורת הפתח על פני כל יהושע בן לוי אמר עושה לה פס ארבעה ומשהו ומעמידו בפחות אלל היולא והנה חלי טפח במהלוע מג' סמוך לדופן, דכל פחות מג' סמוך לדופן י זו בזו לא סגי לה הדופז ד' ומשהו רחוק מן הדופן . ג' חסר משהו. הכל ז' קטנה ונכשרת . בכד. אמר רבואו אינה ניתרת הסוכה בענין אלא בצורת הפתח, דלא חיישינז לטפח אם ישנו ואם אינו. איכא דאמרי אמר רבא וניתרת נמי בצורת הפתח. או טפח או אמר רבא וצריכא נמי צורת הפתח. אע"פ שיש הפתח. וכן הלכה, דהא רב . כהנא עבד בה עובדא הכי. שתים כהלכתן ושלישית אפילו טפח. אמר רבא וכן לשבת, מיגו דהויא י-ו מחיצה לסוכה הויא נמי מחיצה לשבת. ומותיב עלה אביי מהא. דופז סוכה כדופן שבת, כדתנן . מקיפין בקנים ובלבד שלא יהא בין קנה לחבירו ג' טפחים. יתירה שבת על הסוכה שהשבת אינה ניתרת אלא בעומד מרובה בעירובין באחרית פרק . שהוא ראשוז תניא כל אמות ועד עשר אמות,

. צריך שלא יהא פרצה בין . וה לזה כמלואו שלא יהא פרוץ כעומד, ואם היה פרוץ כעומד כנגד עומד מותר כנגד פרוץ אסור, ואם היה עומד מרובה על הפרוץ אף כנגד הפרוץ נמי שטפח בדופן סוכה או פס ד׳, מתיר (כמו) וכנגדו שבת דסוכה אסוכה, ולא אמרינן מיגו דהויא דופן (ודחינן מאי] מה שאין כן, בשבת דעלמא. ואקשינו אי הכי ניתני יתירה סוכה דעלמא, דאילו סוכה דעלמא לא סגי לה בלחי כל שהו עד שיהא כטפח, ואילו שבת דעלמא סגי לה בלחי כל שהו, כדתנן לחיים שאמרו גובהן עשרה טפחים רחבן וובון כל שהו, ואת ועביין כל שהו, ואת הוא דאמרת סיכך על גבי מבוי שיש לו לחי כשר. ודחי רבא הא לא אצטריך למיתנא, דופן סוכה דהיא קילתא

הויא דופז לשבת החמורה.

מידי דאיתיה דופן לשבת החמורה לא כל שכן דתהוי

דופן לסוכה [ה]קלה.